

– mondta, mint hajdan a mama. „Vigyázz az úton, csúszós!” „Ne járj egyedül haza, inkább valaki kísérjen el.” „Vegyél föl jobb cipőt, hiszen esik...”

Tulajdonképpen sosem beszéltünk valami nagy, jelentős dologról. A mi mindennapi életünk csupa apróságokból állt, most látom csak, milyen fontosak voltak mind.

A szunyókáló portás nem engedett még csak a hidegzöld folyosóra sem.

– De hát nekem itt az apám!

– És aztán? Éjnek évadján nincs látogatás! A betegekről meg csak reggel adnak tájékoztatást!

Lassan hazaballagtam. A cipómön még rajta volt az erdei talaj maradéka. Mikor is volt az a kirándulás? Nagyon is régen. Miféle tavasz? Hideg, sötét tél...

Reggel elaludtam mindkét ébresztőt, a telefonra ébredtem. Mirko!

– Lanka, mért nem mondtad, hogy nálunk fekszik az apád?

Hallgattam. A furcsa véletlen műve, hogy gondolhattam volna, hogy apám éppen Miro osztályára, gondozásába kerül?

– No, ezért még megszidlak, de ne félj, apád már jól van, nem infarktus volt, csupán átmeneti érprobléma, gyere, várlak!

Az ablakhoz léptem, kidugtam a tenyerem. Rásütött a nap. Ismét szép reggel kezdődött.

(Vércse Miklós fordítása)

Megjegyzés: Miro és Mirko (vagyis Miroslav) ugyanaz a személy.

Nagy János: Csokonai Vitéz Mihály (bronzplakett)

Kozma László

Teremtés

Teremt forrást, fenyőzöldet
Harmadnapon Székelyföldet.
Csillagokat, szelíd nyájat
Ahogy ég kékjében járnak.

Furulyaszó hullámozása
Halk szellőnek suhogása.
Szarvas hajlik hűvösére
Inni járjon bűvös ére.

Kigyúlnak a hajnalfények
Falujába teremt székelyt.
Kapujára napot, holdat

Életére áldást szórnak.
S melyen madárfütyök szólnak
Teremt rétet, kaszálókat.

Erdély

Mert a világon kell legyen
Egy föld, mely Istennek terem.
Harangvirágot és gyopárt
Csak illatot, nem hasznot ad.

Napfény és eső művelik,
Fölötte égbolt kelyhe nyit.
Pompázva szórja színeit,
Királyi kertben nyitna mind.

Ember nem látta dús vadon,
És fenyő nő szikláidon,
Mely gyökerével megmarad,

Mégis él kövön és romon,
S a fényfoltos tisztásokon
Dalát csendíti a patak.

Nagy János: Ady Endre (bronzplakett)

